

הודעה משמרתית סתומה זיטענה מסחר משגשג

כאן המוכר? שאל השוטר שניצל ליד דוכן העיתונים במרכז רמלה.

„אני בעלי-הבית“ השיב הרוכל שיצא מ-אחורי ערימת עיתונים. השוטר החל אוסף מעל הדוכן כעשרים חוברות צבעוניות, ש-נשאי את הכתיבת NUDE. „אני מהרים אותן כתובות-עובדה“, הודיע לבעל הדוכן. כתמורה השאיר לו פתק חתום, בו ציין את כמות החוברות שלקח. עוד באותו שביע נפתח נגדו תיק פלילי.

ימים מספר לאחר מכן, ביום ראשון לפני שבועיים, פורסמה ידיעה קטנה במערב. תחת הכותרת „ספרות פורנוגרפית מציפה את תל-אביב“, מסר כתב העתון ד. (דוב גולדשטיין) גולן, כי משטרת תל-אביב עימדת לפתוח במסע-החרמה בדוכני המכירה, כנגד מציגי ספרות פורנוגרפית, וכי מפיצי החומר יועמדו לדין.

הקשר בין שני המקרים, שנראה, לכאוריה ברורה בהחלט, היה, למעשה, קשר מקרי בלבד. במקרה הראשון פעל השוטר על

מראה שיגירי בדוכני העיתונות בארץ: בין כתבי-העת והעיתונים היוםיים העבריים מוצגות לדאווה חוברות של תמונות עירום, המודפסות בארץ ואשר

זה אסור

המשטרה הודיעה עתה על כוונתה לפתוח במלחמה נגד הפצתן. לפני כשנה נעשה ניסיון מצד המשטרה להחרים את כל החוברות בעלות נושא זה, אך פסק-דין של בית-המשפט מנע אותה מכן.

חוזה להפצתן. אולם באיתו בוקר בו היו צריכים לפתוח בפעולת ההפצה, ביטל לפתע בעלי-העסק את חוזהו עם המפיץ, הוציא את חוברותיו ל-שוק באמצעות מפיץ אחר. המפיץ המקופח התרחה, החליט לנקום בלקוחו בצורה הקר

המלשמה

נגד העירום

אחריותו האישית בלבד, ללא צי-החרמה מבית-המשפט. לדעתו הספיק החשד בלבד שחומר זה מהווה עבירה על החוק — כדי להחרמו.

שוטר הידיעה במערב נעוץ בסיפור מעניין יותר. גולן, תושב ראשון-לציון, שם לב, בהגיעו בוקר אחד לתל-אביב, לקבוצת תלמידי גימנסיה מתגודדת ליד אחד מדוכני העיתונים בתחנה המרכזית. משהתקרב התברר לו כי הם בוחרים להם חוברות מתוך אוסף תמונות העירום שהוצג שם למכירה. מצפונם האורחי של גולן השתלב מיד עם חושי-העתונאי שלו. מיד כשהגיע למערכת,

לעת ביותר. הוא ערך חוברות משלו, הכ-תירה בשם NUDE*, הפיצה כחוברת מתחרה. כך זכה השוק להצפה פתאומית של שתי חוברות עירום, הוזהות לחלוטין בגופו של עניין והשונות זו מזו רק בשמן. העסק נתגלה עד מהרה כנושא רווחים נכבדים: תוך זמן קצר נמכרו כשלושת אלפים חוברות במחיר לירה ורבע האחת. מאחר וההוצאות היו הוצאות ההדפסה בלבד, היה זה כמעט רווח נקי. לאט-לאט החלו המפיצים לומדים את סודות השוק. חוברות אשר נשאו על עטיפתן הצבעונית בחורה בפיוזה אירוטית יותר, נמכרו במספר רב יותר של טפסים. מרכזי-המכירה העיקריים נתגלו כמקומות בהם עובד קהל רב, כגון חתנות אוטובוסים ורכבות.

קהל-הקונים היה מגוון: החל בבני-נוער שקנו את החוברות כדי להציץ בהן במסתרים וכלה בצעירים ובפסלים שניצלו את תמונות הגשמים המעורטלות כדוגמניות.

כ.ב. פורנוגרפיה

כאשר נדמה היה למפיצי ה-חברות כי המשטרה מתכוונת להפעיל את סמכותה לבלימת הפרספורטי, היתה תרעומתם רבה. טען אחד המפיצים: „איננו מבינים מה הרעש שקם פתאום. בכל ה-עולם נוהגים למכור חוברות כאלה בראש חוצות. אין בהן משום השחתת מוסר או פורנוגרפיה. אם כבר, תמונות עירום על בד קולנוע הן הרבה יותר מגרות ופורנו-גראפיות מאשר תמונות דוממות על גבי נייר. בכל זאת אין המשטרה דורשת להפ-סיק הצגתן של סרט כזה.“

הנה, לדוגמה, עומד להיות מוצג בשבו-עות אלה בתל-אביב סרט של בריגיט באירו רטן על הוואר. כבר היום משמשת תמונת העירום שלה מתוך הסרט, כפרסומת מוקדמת. כאשר הוצאנו לפני כשנה רומן בהמשכים שנשא על גבו את אותה תמונה, הוחרמו החוברות, בטענה כי התמונה פור-נוגרפית.

„אבל הפעם לא נמשיך להסתכן ולהוציא את החוברות למרות התנגדות המשטרה. כי הפעם זה עניין עקרוני. אם הממשלה מספיקת מסבב ור כדי לייבא חוברות ורות, אשר מתיכן אני מלקטים את התמונות, אין כל סיבה מוצדקת שלא נוכל להוציא אנו את חוברותינו.“

המשפט ברמלה, מן הסתם, יבהיר באיזו מידה מוכן החוק לקבל את טענותיהם.

פירוש NU בצרפתית דומה לפירוש NUDE באנגלית: עירום.

התועבה. גולן הדפיס את ההבטחה בעתונתו. היתה זו אמנם ידיעה קטנה, שהופיעה בתחומית העמוד האחורי. אך שני המקרים שאירעו בזה אחר זה הנחיתו מכה קשה על שוק העירום הפורח. המוכרים, שלא רצו להסתבך עם החוק, הודרו לסלק את החוברות מוכניהם, החזירו אותן מיד למפיצים. המפיצים, אשר טרם הספיקו לאתר את מקור הזעזוע, קיבלו את החוברות חזרה ו-חיכו עד יעבור זעם. עבורם היתה זו הפת-עה גמורה. כי עד אז סברו שהחלטת בית-המשפט, אשר קבע לפני כשנה כי אין חוב-רות אלו משמשות חומר פורנוגרפי, היא היתר מפורש להמשיך ולהפיץ את החוברות ללא הפרעות.

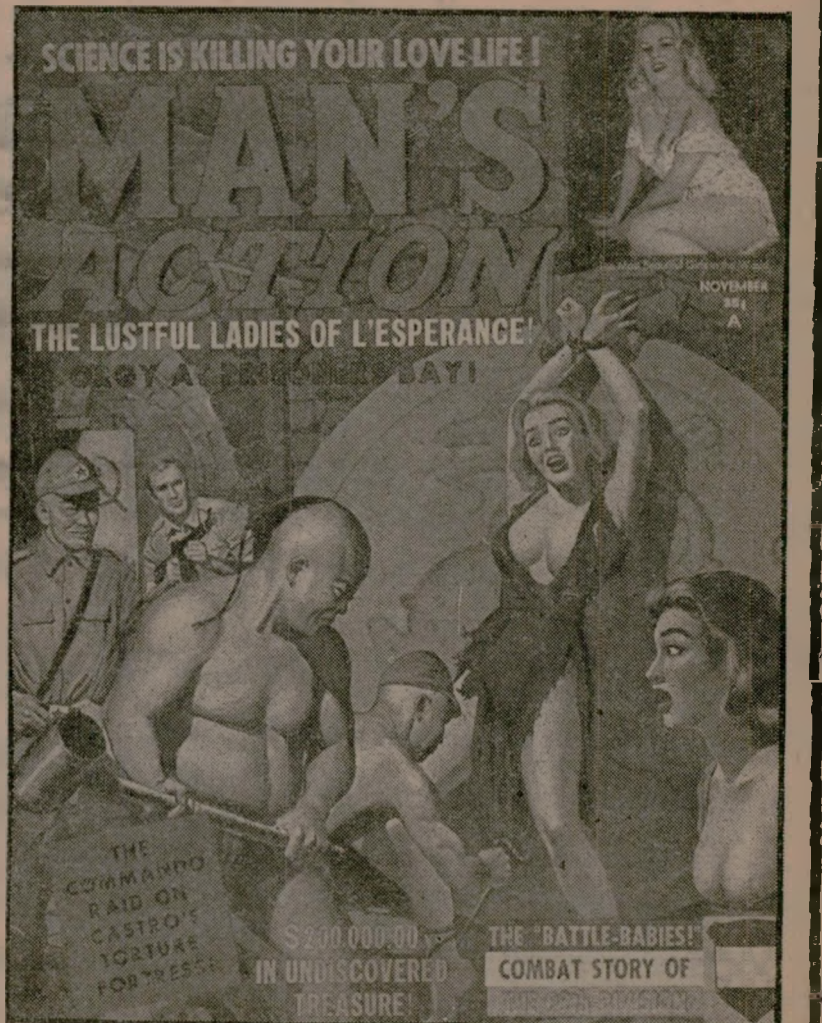
אמנות מותרת

למני שנתיים, בערך, החלו מציפות את השוק כמויות גדולות של חוברות-מין. היו אלה בעיקר חוברות זולות שנקראו התשוקה המינית, או המין בצילום. ואשר התיימרו לנתח בצורה מדעית בעיות-מין שונות. מפיצן היה צעיר תל-אביבי, אשר מצא כי ענף זה משתלם יפה. כאשר החלה התופעה ללבוש מדאיגים, הופיעה ה-משטרה, הגישה תביעה משפטית נגד ה-מפיץ. המצרכה המשפטית נפתחה בשתי חזיתות נפרדות, כאשר התביעות מתבררות לפני שופטי השלום אליעזר ואקס ויעקב סגל.

לאחר דיונים ממושכים וזכו הנאשמים - המויל, המדפיסים והמפיץ - מאשמת הפ-צת חוברות המכילות תמונות עירום. בעיר-עור הרשיע אותם בית-המשפט המחוזי רק על הפצת חוברות שתיארו תופעות-מין פר-ברסיות. קבע או השופט סגל: „התמונות הן ברובן תמונות עירום. מ-תוך דיפדוף בדפיהן, אני קובע שהתמונות אמנותיות הן, ואין בהן, כרוח זמננו, כל דבר-שחיתות. אין בהן דבר הרומז על חי-מין בין גבר ואשה. הגופות העירומים של הנשים כשלעצמם, באיתו אופן שהם מוב-אים בתמונות, אינם עלולים - אני מרשה לעצמי לקבוע בבטחה - להשפיע לגירוי רובו של הנוער בארץ זה.“

גופו של עניין

מערדים מהחלטת השופט החלו המזוכים בתיכונן סידרת חוברות חד-שה, שנשאה את השם NU. עורך החוב-רות, אשר קיבץ את תמונות העירום מחוב-רות זרות המגיעות מדי שבוע ארצה, הת-קשר עם מפיץ תל-אביבי ידוע, חתם איתו

חברת אמריקאית מתוך מאות חוברות דומות, המגיעות מדי שבוע ארצה ואשר ממשלת ישראל מקציבה דולארים עבורן. מתוך חוב-רות כאלה דולים המוילים הישראליים את תמונות העירום, מדפיסים אותן בחוברותיהם.

זה מותר